

fældte skal have oplysning om genoptagelsesreglerne. Dette vil navnlig kunne have betydning, når dommen er afsagt i medfør af § 934, stk. 1. Hvis tilsigelsen i en sådan sag ikke er forkyndt – se forslaget i nr. 23 – kan vejledningen om eventuelle muligheder for genoptagelse være afgørende og efter omstændighederne vigtigere end ankevejledningen.

Vejledning i forbindelse med den efterfølgende meddelelse til en tiltalt, som ikke har været til stede ved domsafsigelsen, kan fortsat gives skriftligt.

Endvidere foreslås nogle rent sproglige ændringer i bestemmelserne.

Efter den gældende bestemmelse i § 219, stk. 4, *sidste pkt.*, finder reglen i stk. 3 tilsvarende anvendelse, hvis der under sagen er nedlagt påstand om erstatning.

Som det fremgår af det foregående sammenholdt med forslaget i nr. 23, foreslås, at små bødestraffesager som udgangspunkt skal kunne behandles uden forkyndelse. Udeblivelsesdom i en sådan sag skal kunne afsiges, når tilsigelsen er sendt til tiltalte ved almindeligt brev, men det er en konsekvens af henvisningen til stk. 3, at dommen i så fald skal forkyndes, hvis der er taget stilling til et borgerligt krav. Har tiltalte (uden forudgående forkyndelse) givet møde under sagen, vil meddelelse om efterfølgende retsmøder – og dermed om tidspunktet for domsafsigelse – efter omstændighederne være forkyndt efter bestemmelsen i retsplejelovens § 162, således at forkyndelse af dommen er uforuden.

Hvis tiltalte er dømt som udebleven, jf. § 934, stk. 1, kan straffesagen genoptages efter de nærmere betingelser i § 987, stk. 1.

I tilfælde, hvor tilsigelsen ikke er forkyndt for den tiltalte, der er dømt som udebleven, må den tiltaltes oplysning om, at stævningen ikke er kommet til hans kendskab, som altovervejende hovedregel lægges til grund, således at genoptagelse kan finde sted. Er hverken tilsigelsen eller dommen forkyndt, og fremsættes anmodning om genoptagelse ikke rettidigt, jf. § 987, stk. 1, 2. pkt., sammenholdt med § 948 og § 963, stk. 3, må en anmodning om genoptagelse efter fristens udløb, jf. § 949, stk. 2, i almindelighed imødekommes af retten, hvis den bødefældte oplyser, at han hverken har modtaget tilsigelsen eller dommen. En begæring om genoptagelse af straffesagen må anses for at omfatte et eventuelt erstatnings spørgsmål, medmindre tiltalte tilkendegiver andet. Erstatningsafgørelsen kan af domfældte forlanges genoptaget efter reglerne i § 367, uanset om betingelserne for genoptagelse efter § 987, stk. 1, er opfyldt.

Til nr. 12

Forslaget skal ses i sammenhæng blandt andet med forslaget i nr. 9, hvorefter sagsøgeren (domhaveren) selv skal betale vederlaget til stævningsmandsforkyndelse af udeblivelsesdomme afsagt uden forkyndelse af stævning. Det foreslås, at sagsøgeren som hovedregel ikke skal kunne få udgiften til forkyndelse af en sådan dom godtgjort hos sagsøgte.

Det følger allerede af principperne i den gældende lovgivning om sagsomkostninger, jf. navnlig § 312, at sagsøgeren i almindelighed ikke særskilt kan opnå en sådan godtgørelse.

Omkostningerne ved den enkelte forkyndelse er som udgangspunkt beskeden (ved brevforkyndelse udgør de mindst 7,50 kr.). Efter de gældende lovbestemmelser ansættes sagsomkostninger under ét til en rund sum, således at udgifterne så vidt muligt erstattes fuldt ud. Normaludgiften til forkyndelse har en så ringe størrelse, at den ikke giver grundlag for at tilkende sagsøgeren omkostninger i videre omfang end sket ved dommen.

Sagsøgeren bør som regel heller ikke kunne få godtgørelse for ekstraordinære udgifter til forkyndelse af dommen.

Omkostninger til forkyndelse af de omhandlede domme kan kun tillægges, hvis det må antages, at sagsøgte har villet unddrage sig forkyndelse.

Udgiften til forkyndelse af dommen må betragtes som en omkostning ved gennemførelse af kravet, jf. herved § 503, stk. 1. Spørgsmålet om sagsøgeren kan forlange udgiften godtgjort af sagsøgte, skal derfor afgøres af fogedretten, medmindre sagen genoptages, eller dommen ankes.

Til nr. 13 og 14

Ved de foreslåede bestemmelser indføres der pligt for sagsøgeren til ved sagsanlægget at indlevere kuvert med sagsøgtes navn og adresse og med rettens afsenderbetegnelse. Endvidere foreslås justitsministeren bemyndiget til at udfærdige bestemmelser om kuverterne. Justitsministeren vil i medfør af bemyndigelsesbestemmelsen bl.a. – ligesom for stævningsgenparterne – kunne fastsætte regler om kuverternes antal. Justitsministeren vil også kunne undtage for pligten til at indlevere kuvert og genparter, f.eks. i tilfælde, hvor der foreligger oplysninger om afkald på kald og varsel i henhold til retsplejelovens § 160.

Ved den foreslåede bestemmelse i § 348, stk. 4, tilsigtes det præciseret, at ny, ajourført kuvert skal indleveres, når sagen ønskes foretaget på ny, og retten har truffet bestemmelse om, at stævningen ikke skal forkyndes, medmindre sagsøgte selv har oplyst adressen over for retten. Bestemmelsen hindrer ikke, at retten selv udfærdiger kuvert, for eksempel på